

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22CoCsp/31/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122291343
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:6122291343.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Michala Boroňa a JUDr. Daniely Babinovej v spore žalobcu: MINIHOTOVOST, SE, so sídlom T.G. Masaryka 2392/17, 690 02 Břeclav, Česká republika, IČO: 04 355 211, zastúpeného Mgr. Zuzanou Bírovou, advokátkou, Advokátska kancelária so sídlom Americká 2, 831 02 Bratislava - Nové Mesto, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXXX/X, XXX XX A. D., o zaplatenie 100,- eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa č.k. 2Csp/17/2022-77 zo dňa 16.05.2023, jednohlasne takto

rozhodol:

- Potvrďuje rozsudok.
- Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

- Okresný súd Stará Ľubovňa (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol:
„I. Súd žalobu z a m i e t a.
II. Žalovanému sa n á r o k na náhradu trov konania n e p r i z n á v a.“

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie konštatoval, že v predmetnej veci vystupuje ako žalobca osoba so sídlom mimo územia Slovenskej republiky a žalovaný ako osoba s bydliskom na území Slovenskej republiky, a teda ide o spor s medzinárodným prvkom. Bolo preto nevyhnutné vo veci aplikovať nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (ďalej len ako „nariadenie Brusel I“). Uviedol, že žalobca tvrdil, že so žalovaným uzavrel dohodu o voľbe rozhodného práva, ktorým bol právny poriadok Českej republiky. Žalobca tvrdil, že zmluvné strany sa na aplikácii českého právneho poriadku dohodli, avšak túto skutočnosť konkrétne nešpecifikoval, teda na základe, ktorého dojednania zmluvy a akým konkrétnym spôsobom došlo k dohode o voľbe právneho poriadku Českej republiky. Konštatoval, že nezistil, že by medzi žalobcom a žalovaným došlo k platnej dohode o voľbe rozhodného práva. Úvodnú časť zmluvy, podľa ktorej sa zmluva o úvere uzatvára podľa zákona č. 89/2012 Sb. Občiansky zákonník a zákona č. 145/2010 Sb. o spotrebiteľskom úvere, súd prvej inštancie nepovažoval za účinnú dohodu zmluvných strán o voľbe rozhodného práva, ide len o konštatovanie, a nie ustanovenie, ktoré by bolo výsledkom zmluvného vyjednávania. V tomto smere uviedol, že sa jedná o formulárovú zmluvu, a teda je zřejmé, že žalovaný ako spotrebiteľ nemal možnosť zasiahnuť do znenia tejto zmluvy, pričom žalobca nepreukázal, do akej miery žalovaný znenie zmluvy, okrem výšky úveru, ovplyvnil. Rovnako nebolo nemožné ani vychádzať zo všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ktoré majú mať iba vysvetľujúci, technický charakter k skutočnostiam uvedeným v zmluve. Žalovaný iba ich podpisom potvrdil, že sa oboznámil v dostatočnom predstihu s ich obsahom, že im porozumel a konštatovanie, že ich považuje za právne záväzné, čo nemôže zakladať tak podstatnú skutočnosť,

akou je dohoda o voľbe rozhodného práva, nakoľko takýto prejav vôle musí byť jasný, určitý a úplne zrozumiteľný tak, aby nebola žiadna pochybnosť o tom, že spotrebiteľ si zmluvne dohodol aplikáciu iného právneho poriadku, než je v danom prípade právny poriadok Slovenskej republiky. Súd prvej inštancie preto na vzťah medzi stranami sporu aplikoval normy slovenského právneho poriadku v zmysle čl. 6 ods. 1 nariadenia Rím I., pretože žalobca ako veriteľ pri uzatváraní zmluvy a plnení z nej konal ako dodávateľ a žalovaný ako spotrebiteľ, pričom žalovaný má trvalý pobyt na území Slovenskej republiky a podľa tvrdenia žalobcu veriteľa požiadal o úver cez internetovú slovenskú webovú stránku.

Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania zistil, že splatnosť poskytnutého úveru bola dojednaná na 09.05.2019, jeho splatnosť nepresahuje 3 mesiace a preto nie je spotrebiteľským úverom. Úver však poskytla žalovanému spoločnosť MINIHOTOVOST, SE, ktorá na území Slovenskej republiky poskytovala úvery bez povolenia Národnej banky a táto spoločnosť je iným veriteľom podľa § 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len ako „ZoSÚ“), pretože poskytnutý úver spĺňa podmienku uvedenú v § 1 ods. 3 písm. l) ZoSÚ. Poukázal na to, že skutočnosť, že žalobca poskytoval úvery bez povolenia, bola už konštatovaná v rozhodnutiach Krajského súdu Nitra sp.zn. 12Co/193/2018 zo dňa 4.9.2020 a sp.zn. 25CoCsp/2/2020 zo dňa 16.12.2020, v rozhodnutiach Krajského súdu v Prešove sp.zn. 17CoCsp/4/2022 zo dňa 27.09.2022 a sp.zn. 20CoCsp/46/2020 zo dňa 25.05.2021, ako aj v rozhodnutí Krajského súdu Bratislava sp.zn. 9CoCsp/41/2022 zo dňa 09.02.2023, v ktorých vyjadrenie žalobcu, ktorý poukazoval na skutočnosť, že je zapísaný v zozname subjektov finančného trhu vedeného Českou národní bankou a je oprávnený poskytovať úvery na základe licencie České národní banky, súdy považovali z hľadiska uplatneného nároku za bezvýznamné, keďže poskytovať spotrebiteľské úvery na území Slovenskej republiky môžu len subjekty s povolením udeleným Národnou bankou Slovenska. Keďže žalobca nedisponoval povolením Národnej banky Slovenskej republiky, uzatváranie zmlúv so spotrebiteľmi na území Slovenskej republiky znamenalo konanie v rozpore so zákonom a na základe toho založené záväzkové vzťahy sú neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením ZoSÚ. Za tejto situácie súd prvej inštancie na predmetný spor aplikoval ustanovenie § 457 Občianskeho zákonníka, teda že pri neplatnosti zmluvy je každý z jej účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal, nakoľko sa jedná o plnenie z neplatného právneho úkonu. Žalobca poskytol úver žalovanému dňa 02.05.2019. Od tejto doby si žalobca mohol uplatniť voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Dospel k záveru, že subjektívna dvojiročná premičacia doba uplynula k 02.05.2021. Žaloba v tejto veci bola Okresnému súdu Banská Bystrica doručená až dňa 14.04.2022, teda takmer rok po uplynutí subjektívnej premičacej doby v zmysle § 107 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie nárok uplatnený žalobcom vyhodnotil ako premičaný v súlade s § 54a Občianskeho zákonníka. v spojení s § 107 Občianskeho zákonníka, v dôsledku čoho žalobu v celom rozsahu zamietol.

3. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) CSP. Žalobca poukázal na to, že je spoločnosťou ktorá vznikla a bola zaregistrovaná v Českej republike a vykonáva svoju činnosť na základe riadneho povolenia Českej národnej banky zapísaného v Obchodnom registri vo forme „poskytovaní nebo sprostředkování spotřebitelského úveru“. Žalobca zdôraznil, že právo spotrebiteľských úverov je v Európskej únii plne harmonizované smernicou, a preto platí rovnako na území Českej republiky, ako aj Slovenskej republiky, a aj z tohto hľadiska teda plne postačuje oprávnenie Českej národnej banky na poskytnutie spotrebiteľských úverov pre subjekt sídlaci na území Českej republiky, ktorý navyše nemá na území Slovenskej republiky ani podnik, ani organizačnú zložku. K rozhodnému právu žalobca uviedol, že zmluva bola uzavretá v českom jazyku, podľa právneho poriadku Českej republiky, na ktorý v zmluve o úvere nielenže bolo odkázané, ale na jeho použitie sa strany zmluvy aj dohodli. Aplikácia českého právneho poriadku v danom prípade nie je a ani nemôže byť pre žalovaného menej výhodná. Ide totiž o poskytnutie spotrebiteľského úveru, pričom právna úprava poskytovania spotrebiteľských úverov je v EÚ plne harmonizovaná v podobe Smernice. Dotýka sa to teda celého rozsahu žalovaného nároku, a to vrátane jeho príslušenstva, pretože v zmysle čl. 10 ods. 2 písm. d), f) a l) Smernice špecifikácia istiny, úroku a ďalších poplatkov a aj úrokov z omeškania sú povinnou obsahovou náležitosťou každej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V zmysle Nariadenia Rím I platí, že v prípade spotrebiteľskej zmluvy sa použije právo krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa, t.j. slovenské právo. To však platí iba v prípade, ak - veriteľ vykonáva svoju činnosť v krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa alebo - veriteľ nevykonáva

svoju činnosť v krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa (ale napr. v „svojej“ krajine), ale smeruje svoju činnosť na krajinu obvyklého pobytu spotrebiteľa alebo na viacero krajín vrátane krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa. V danom prípade žalobca veriteľ vykonáva svoju činnosť v Českej republike, a nie v Slovenskej republike. Poukázal na to, že navyiac zo zmluvnej dokumentácie uzavretej medzi stranami sporu je zrejmé, že zmluvné strany sa dohodli na voľbe českého práva, v zmysle čoho posudzovanie smerovania činnosti na krajinu obvyklého pobytu spotrebiteľa je irelevantné. Súd prvej inštancie z hľadiska výhodnosti použitia príslušného právneho poriadku pre žalovaného ako spotrebiteľa úplne rezignoval na harmonizáciu v zmysle Smernice, dokonca sa skúmaniu výhodnosti úplne vyhol a aplikáciu slovenského právneho poriadku na základe právneho predpisu z oblasti medzinárodného práva súkromného (Nariadenie Rím I.) založil na inštitúte práva verejného, ktorým nepochybne otázka povolení na poskytovanie spotrebiteľských úverov je. Súd prvej inštancie konštatoval absolútnu neplatnosť zmluvy len na základe skutočnosti, že žalobca nemá v Slovenskej republike udelené povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov, ktorá navyiac neznamená, že právny poriadok Českej republiky nie je pre spotrebiteľa menej výhodný ako slovenský. K nutnosti povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov udeleného NBS opakovane zdôraznil, že je subjektom existujúcim v ČR a vykonávajúcim činnosť na základe povolenia ČNB, teda majúcim príslušné podnikateľské oprávnenie na poskytovanie finančných služieb v prostredí internetu, a to vo viacerých jazykových verziách. S poukazom na základné pravidlá v Zmluve o fungovaní EÚ (čl. 49, čl. 54, čl. 56 - predtým čl. 49) a rozhodnutia Súdneho dvora EÚ (C-76/90 Manfred Säger, Cassis de Dijon, C-384/93) a recitálu č. 6 smernice žalobca dôvodil, že neexistuje žiaden priestor pre prijatie názoru, že k cezhraničnému poskytovaniu spotrebiteľských úverov žalobcom so sídlom v ČR na základe oprávnenia udeleného ČNB prostredníctvom internetu je potrebné „navyššie“ udelenie povolenia zo strany NBS. Pre úplnosť žalobca poukázal na to, že ani v prípade zahraničných bánk neplatí žiadna požiadavka pre nadobudnutie osobitnej bankovej licencie na území SR a postačí len notifikácia príslušného orgánu dohľadu (t.j. ČNB) o zámere vykonávať činnosť na území SR NBS (§ 11 ods. 2 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení neskorších predpisov). Uviedol, že NBS síce mohla upozorniť na akúsi nepovolenosť jeho činnosti, avšak do dňa podania odvolania žalobca neobdržal žiadnu informáciu od orgánu činného v trestnom konaní o nedovolenosti jeho činnosti a ani NBS nevykonala u neho žiaden dohľad, práve naopak dohľad vykonala ČNB. Žalobca žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

6. Odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, na základe ktorého dospel k správny skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatneného nároku a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, ktorý na spor aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil a tiež sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na § 387 ods. 2 CSP odvolací súd iba konštatuje správnosť jeho dôvodov a už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku.

7. Podstata odvolacej argumentácie žalobcu spočívala v nesúhlase so skutkovým sa právnym posúdením veci súdom prvej inštancie podľa slovenského práva v zmysle nariadenia Rím I, ani so záverom o absolútnej neplatnosti zmluvy, (len) preto, že žalobca nemá na území Slovenskej republiky udelené povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov, ako ani s nadväzujúcou námietkou premlčania.

8. V prejednávanej spore sa žalobca podanou žalobou domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 100 eur s príslušenstvom na tom skutkovom základe, že žalovaný sa prostredníctvom webovej stránky E. registroval a požiadal žalobcu o poskytnutie úveru vo výške 100 eur. Žalobca tvrdil, že so žalovaným uzavrel Smlouvu o úvère č. XXXXXX zo dňa 02.05.2019 podľa zákona § 2390 a nasl. zákona č. 89/2012 Sb. Občanský zákonník a zákona č. 257/2016 Sb. o spotřebitelském úveru, na základe ktorej mal žalobca poskytnúť žalovanému úver vo výške 100 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť spolu s celkovými nákladmi spojenými s úverom vo výške 100 eur (ďalej len Zmluva

o úvere) . Pri registrácii a odoslaním žiadosti o poskytnutie úveru žalovaný zároveň potvrdil, že súhlasí so zmluvou o úvere, ako aj Všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru a zároveň potvrdil, že údaje, ktoré žalobcovi ako veriteľovi poskytol, sú pravdivé a úplné (bod V. zmluvy). V rámci Všeobecných obchodných podmienok poskytnutia úveru si zmluvné strany dojednali v bode 4 voľbu práva Českej republiky.

9. Súd prvej inštancie správne ustálil, že právomoc rozhodovať a konať v predmetnom spore má súd Slovenskej republiky, pretože na území Slovenskej republiky má žalovaný bydlisko, a ten má postavenie spotrebiteľa podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka s tým, že žalobca má postavenie dodávateľa podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka (čl. 18 ods. 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 1215/2012 z 12. decembra 2012, podľa ktorého druhý účastník zmluvy môže žalovať spotrebiteľa len na súdoch členského štátu, v ktorom má spotrebiteľ bydlisko).

10. Medzi stranami sporu bola sporná aplikácia rozhodného práva na prejednávajúcu vec.

11. Správnym bol postup súdu prvej inštancie, ktorý aplikoval nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 zo 17. júna 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I.), pričom správne použil a aplikoval čl. 6 ods. 1 písm. b) citovaného nariadenia a dospel k správnejmu záveru o potrebe použiť na prejednávajúcu vec slovenský právny poriadok, keď bolo potrebné vychádzať z obvyklého pobytu spotrebiteľa, nakoľko bolo preukázané, že žalobca svoju činnosť smeruje i na Slovenskú republiku, čo je odvolaciemu súdu známe z jeho činnosti. Aplikáciu rozhodného práva súd prvej inštancie dostatočným spôsobom zdôvodnil v odôvodnení svojho rozhodnutia, a preto nie je dôvodnou námietka žalobcu o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku v tejto časti.

12. Žalobca tvrdil, že so žalovaným uzavrel dohodu o voľbe rozhodného práva, ktorým bol právny poriadok Českej republiky v zmysle čl. 6 ods. 2 nariadenia Rím I, podľa ktorého bez ohľadu na odsek 1 si strany môžu zvoliť rozhodné právo pre zmluvu, ktorá spĺňa požiadavky odseku I. Takáto voľba rozhodného práva však nesmie zbaviť spotrebiteľa ochrany, ktorú mu poskytujú také ustanovenia, od ktorých sa nemožno odchýliť dohodou podľa práva, ktoré by v prípade absencie voľby bolo na základe odseku 1 rozhodným.

13. Voľba iného rozhodného práva nemôže zbaviť spotrebiteľa ochrany, ktoré poskytujú ustanovenia krajiny jeho obvyklého pobytu, od ktorých sa nemožno odchýliť dohodou. Uzatvorenie zmluvy so žalovaným ako spotrebiteľom s obvyklým pobytom na území Slovenskej republiky, ktoré v tomto prípade bolo medzi zmluvnými stranami „dohodnuté“ len Všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru (bod 4), a nie priamo vo výraznom texte Zmluvy o úvere tak, aby si to aj sám žalovaný ako spotrebiteľ mohol uvedomiť v súlade s ustanovením § 53 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka a aj v súlade s ustanovením článku 3 ods. 1 nariadenia Rím I, v zmysle ktorého voľba iného právneho poriadku, než právneho poriadku podľa obvyklého pobytu spotrebiteľa, musí byť urobená výslovne alebo musí byť jasne preukázaná ustanoveniami zmluvy alebo okolnosťami prípadu. V danom prípade žalobca nepreukázal, že by voľba iného právneho poriadku než právneho poriadku krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa bola so žalovaným predmetom predzmluvného jednania, že by bola dojednaná individuálne, a teda výslovne alebo by bola jasne preukázaná ustanoveniami zmluvy alebo okolnosťami daného prípadu. Poukázanie na obsah Všeobecných podmienok poskytnutia úveru ako prílohy úverovej zmluvy v smere dojednania iného právneho poriadku za také nemožno považovať. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah a ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

14. K námietke žalovaného, ktorý poukázal na pravidlá zakotvené v Zmluve o fungovaní Európskeho spoločenstva (čl. 49, 54, 56), v zmysle ktorých sloboda poskytovania služieb zaručuje, že poskytovatelia pochádzajúci z krajín Únie môžu voľne ponúkať služby bez akejkoľvek diskriminácie pre štátnu príslušnosť, pričom rozhodujúce je, aby v domovskej členskej krajine spĺňali podmienky stanovené štátom na založenie živnosti, resp. podniku, a teda k cezhraničnému poskytovaniu spotrebiteľských úverov žalovaným so sídlom v Českej republike na základe oprávnenia udeleného Českou národnou bankou prostredníctvom internetu nie je potrebné ďalšie povolenie zo strany Národnej banky Slovenska, pričom postačuje iba notifikácia príslušného orgánu dohľadu, t. j. Českej Národnej banky, odvolací súd uvádza, že každý členský štát Európskej únie si stanovuje vo svojich vnútroštátnych právnych predpisoch podmienky, za ktorých príslušný orgán dohľadu (v danom prípade Národná banka

Slovenska) poskytuje povolenie, na základe ktorého je veriteľ oprávnený ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery. Preto tvrdenie žalovaného, že postačuje len notifikácia Českej národnej banky o zámere vykonávať činnosť v Slovenskej republike Národnej banke Slovenska právne neobstojí.

15. . Ustanovenia o udelení povolenia sú kogentnou úpravou, od ktorej nie je možné sa odchýliť a vyžadovanie takéhoto povolenia nie je v rozpore s právom EÚ, ktoré povolenie sa vyžaduje od každého subjektu, ktorý chce poskytovať služby poskytovania spotrebiteľských úverov a iných úverov a pôžičiek pre spotrebiteľov, a to bez ohľadu na štátnu príslušnosť. Nie je možné akceptovať, že žalobca by podliehal len kontrole orgánu z iného členského štátu, ktorý kontroluje poskytovanie spotrebiteľských úverov v danom štáte. Súd prvej inštancie preto správne vyhodnotil, že bez povolenia NBS je zmluva o úvere neplatná, a takýto záver nie je možné považovať za diskrimináciu z dôvodu sídla podnikateľského subjektu v inom členskom štáte.

16. Pri zmluvnom záväzku je možné si určiť voľbu práva, avšak v prípade spotrebiteľa nesmie mu byť odopretá ochrana, ktorú mu poskytujú také ustanovenia, od ktorých sa nemožno odchýliť dohodou podľa práva, ktoré by v prípade absencie voľby bolo rozhodným právom. Na území Slovenskej republiky nie je možné poskytovať úvery a pôžičky spotrebiteľom veriteľmi bez povolenia alebo nad rozsah povolenia udeleného NBS. Keďže žalobca v čase uzatvorenia Zmluvy o úvere nebol evidovaný v registri veriteľov NBS, čiže takýmto povolením nedisponoval (čo nebolo sporné s ohľadom na informáciu vyplývajúcu z tlačovej správy NBS Slovenska zo dňa 05.08.2018, čo konštatoval súd prvej inštancie v odseku 10. odôvodnenia napadnutého rozsudku), uzatváranie zmlúv so spotrebiteľmi na území SR je konanie v rozpore so zákonom, ktoré konkrétne § 24 ods. 2 ZoSÚ v spojení s § 11 ods. 3 ZoSÚ považuje za neplatné.

17. Zmluva bola uzatvorená dňa 02.05.2019, pričom splatnosť poskytnutého úveru bola dojednaná na 09.05.2019, z čoho potom vyplýva, že jeho splatnosť nepresahuje 3 mesiace, a preto nie je spotrebiteľským úverom podľa ZoSÚ. Žalobca na území Slovenskej republiky poskytoval úvery bez povolenia Národnej banky Slovenska v zmysle § 20 ods. 1, resp. § 24 ods. 3 ZoSÚ a táto spoločnosť je iným veriteľom podľa § 2 písm. c) ZoSÚ, pretože poskytnutý úver spĺňa podmienku uvedenú v § 1 ods. 3 písm. l) ZoSÚ a nespĺňa žiadnu z podmienok uvedených v § 1 ods. 3 písm. a), b), d), e), g) až k) a m) až r) ZoSÚ. Podľa § 24 ods. 1 ZoSÚ sa na poskytnutý úver vzťahuje aj § 11 ods. 3 ZoSÚ, ktorý sankcionuje zmluvu o úvere, ktorý bol poskytnutý bez povolenia na činnosť Národnej banky Slovenska, neplatnosťou. Na základe vyššie citovaných ustanovení aj odvolací súd dospel k záveru, že Zmluva o úvere je neplatná podľa § 11 ods. 3 ZoSÚ, pretože žalujúca spoločnosť poskytovala úvery na území Slovenskej republiky bez povolenia na činnosť od Národnej banky Slovenska. Vzhľadom na to, že predmetná zmluva o úvere je neplatná ako celok, neplatné sú aj Všeobecné podmienky poskytnutia úveru vyhlásené za jej neoddeliteľnú súčasť vrátane bodu 4 o voľbe práva Českej republiky.

18. Na základe uvedeného v zhode so súdom prvej inštancie je nevyhnutné prijať záver o tom, že Zmluva o úvere, bola neplatná od počiatku s tým, že žalobca vedel o tejto skutočnosti, pretože mal vedomosť o tom, že nemá vydané oprávnenie na poskytovanie predmetných úverov na území Slovenskej republiky od NBS. Ak teda súd prvej inštancie prihliadajúc ex officio (§ 54a Občianskeho zákonníka) na premlčanie ustálil, že žalobca už okamihom poskytnutia finančných prostriedkov resp. v deň uzatvorenia úverovej zmluvy vedel o neplatnosti predmetnej úverovej zmluvy, tak odvolací súd súhlasí s jeho názorom, že odo dňa 02.05.2019 začala žalobcovi plynúť dvojročná subjektívna lehota na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 107 Občianskeho zákonníka. Keďže žalobca si svoj nárok uplatnil až žalobou dňa 14.04.2022, je zrejmé, že jeho nárok bol v tom čase premlčaný (v dôsledku plynutia subjektívnej premlčacej doby, ktorá uplynula dňa 02.05.2021).

19. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu žalobcu odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

20. Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie postupom vyplývajúcim z ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

21. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že žalovaný bol úspešný, no v priebehu odvolacieho konania mu žiadne preukázateľné trovy nevznikli a žalobcovi ako procesne neúspešnej strane nárok na náhradu trov odvolacieho konania nevznikol. Odvolací súd vychádza z čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy konania nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania.

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).